

rói brit hatóságok kifogásain átlépve, Hirschmann mindkét ügynökkel értekezett, és arra jutott, hogy a britek helytelenül vették egy kalap alá őket. Értesítette Steinhardt nagykövetet és a WRB-t, hogy semmit sem talált, ami indokolhatná a britek Branddal kapcsolatos fenntartásait, és hangsúlyozta, hogy hisz Brand becsületességében.²¹⁵

A britek kevésbé hajlottak a két ember és a küldetésük közötti megkülönböztetésre, minthogy a német ajánlatot „szintiszta zsarolásnak vagy politikai hadviselésnek” tekintették, amely „Németország bukásának igyekszik elejét venni”. A britek, ahogyan az amerikaiak is, érzékenyek voltak a szovjet álláspontra, nem akarván ebben a helyzetben felkelteni a gyanújukat. Averell Harriman, a moszkvai amerikai nagykövet, június 15-én tájékoztatta a Kremlet az ügyről, az „emberéleteket áruért” tervről nem téve említést. (Archibald Clark Kerr brit nagykövet egy nappal korábban részletesebb beszámolóval szolgált a szovjet külügyi népbiztosnak, Andrej J. Visinszkijnek.)²¹⁶ A szovjet reagálást Harriman egy június 19-i táviratban adta a külügyminisztérium tudtára: Visinszkijt felhatalmazták annak kijelentésére, hogy a szovjet kormány nem tekint „célszerűnek vagy elfogadhatónak semmiféle kapcsolatfelvételt a német kormányval a nagykövetség jegyzékében érintett kérdésről”²¹⁷.

Az amerikaiak valamivel hajlékonyabbak voltak. Az ő álláspontjukat Pehle-nek egy június 9-i emlékirata tükrözi. Ő Rooseveltnél álláspontját hangsúlyozza, amely szerint a tárgyalások lehetőségét nyitva kell hagyni, azokat a brit és a szovjet kormányval konzultálva folytatni kell, hogy a lehető legtöbb leendő áldozatot lehessen megmenteni.²¹⁸ Az elnöki politika alighanem ismét hatással volt az amerikai álláspontra. Az angolok nyilván úgy gondolkodtak: a külügyminisztérium a Háborús Kabinetnek készített július 12-i feljegyzésében hangsúlyozta, hogy „Öfelsége kormánya csupán arra való tekintettel nem utasította megvetőleg vissza mindjárt kezdetben a Gestapo ajánlatait, hogy az Egyesült Államok, kivált a soros választás évében, mindenre elszánva igyekszik megmutatni: semmit nem hagy kihasználatlanul, még a szinte képtelen lehetőségeket sem a zsidók mentésére”²¹⁹. Végül a brit és az amerikai kormány is meghajolt a németekkel való tárgyalást ellenző szovjet álláspont előtt. Július 7-én Harrimant felkérték, hogy valamennyi tényre, az „emberéleteket áruért” tervet is ideértve, hívja fel a szovjet kormány figyelmét, és hangsúlyozza, hogy sem a brit, sem az amerikai kormány

nem hagyta magát becsapni a német kormány állítólagos felajánlásának természetét felől, és a két kormány meg van győződve arról, hogy ez az ajánlat a német kormány lélektani hadviselésének része. A németek állítólagos készsége annak szavatolására, hogy az emberéleteket nem használnák fel a nyugati fronton, erre utal.²²⁰